

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Město Sušice**
sídlem náměstí Svobody 138, 342 01 Sušice
zast. Mgr. Jindřichem Sojkou, advokátem
sídlem Pražská 119/I, 339 01 Klatovy

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017 č. j. MZP/2017/520/145

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

1. Žalobce se domáhá u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017 č. j. MZP/2017/520/145 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále „*prvostupňový orgán*“ nebo „*ČIŽP*“) ze dne 25. 5. 2017 č. j. ČIŽP/43/OOV/SR01/1702667.003/17/ZLK (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“) a zároveň toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce byl uznán ve správním řízení vinným správním deliktem uvedeným v ust. § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), a to správním deliktem podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona.
3. ČIŽP rozhodla prvostupňovým rozhodnutím, že žalobce protiprávním jednáním spáchal jednak správní delikt uvedený v ust. § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona tím, že nakládal s vodami ve smyslu ust. § 8 odst. 1 vodního zákona bez povolení k nakládání s vodami, když minimálně v období od 23. 11. 2016 do 22. 3. 2017 vypouštěl odpadní vody z volné kanalizační výpusti (dále též „VKV“) umístěné na pozemku p.č. 631/1 v k.ú. Velká Chmelná do levostranného přítoku bezejmenného drobného vodního toku bez povolení vodoprávního úřadu podle ust. § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, jednak správní delikt uvedený v ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona tím, že nakládal s vodami podle ust. § 8 odst. 1 vodního zákona v rozporu s povolením k nakládání s vodami, když u rozboru vzorku vypouštěných odpadních vod odebraného dne 16. 9. 2015 z volné kanalizační výpusti umístěné na pozemku p.č. 631/1 v k.ú. Velká Chmelná došlo k překročení limitu typu „p“ v ukazateli NL hodnotou 57 mg/l, přičemž rozhodnutím Městského úřadu Sušice, OŽP ze dne 8. 12. 2010 č. j. 2473/10/ZPR/Kal byl stanovený limit typu „p“ v ukazateli NL hodnotou 50 mg/l. Pro počet dvou rozborů vzorků odpadních vod za kalendářní rok je podle nařízení vlády č. 61/2003 Sb. přípustný počet překročení nulový; tím došlo i k porušení ust. § 38 odst. 3 vodního zákona.
4. Za popsané správní delikty byla žalobci podle ust. § 125a odst. 3 vodního zákona vztahujícího se na závažnější delikt, tj. podle ust. § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona, uložena pokuta ve výši 20 000,- Kč.
5. Zároveň uložil prvostupňový orgán žalobci povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000,- Kč.

II. Žalobní body

6. Námitky žalobce uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
7. V *prvním žalobním bodě* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebyl naplněn znak protiprávnosti správního deliktu ve smyslu ust. § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona. Vypouštění odpadních vod v dané lokalitě zahájil žalobce zcela legitimně na základě již pravomocného povolení správního orgánu. Povolení bylo sice na základě mimořádného opravného prostředku zrušeno, nicméně toliko z procesního důvodu záležejícího v neúplném vymezení účastníků řízení. Správní řízení bylo na základě uvedené skutečnosti obnoveno, přičemž v tomto řízení bylo již vydáno nové rozhodnutí, které opětovně žádosti vyhovělo. Z toho důvodu lze předpokládat, že povolení k vypouštění odpadních vod v dané lokalitě bude odvolacím orgánem potvrzeno a vypouštění bude zpětně legalizováno.
8. Ve *druhém žalobním bodě* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající ve vyloučení analogické aplikace ust. § 12 odst. 4 vodního zákona. Podle citovaného ustanovení po uplynutí doby platnosti povolení k nakládání s vodami je do doby ukončení řízení ohledně žádosti o jeho prodloužení podkladem pro nakládání s nimi původní rozhodnutí. Oprávněná osoba se dostane do rozporu se zákonem až v okamžiku pravomocného zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení. Podle názoru

žalobce tak v projednávané věci nelze objektivně hovořit o naplnění správního deliktu. Ačkoli bylo pravomocné rozhodnutí zrušeno, toto rozhodnutí je i nadále právním titulem k vypouštění odpadních vod v dané lokalitě, když správní řízení o udělení povolení k vypouštění odpadních vod stále probíhá. Argumentace žalovaného neobstojí ani v tom směru, že žádná žádost o prodloužení lhůty platnosti povolení podána nebyla a na základě nové žádosti žalobce se vede jiné řízení. Ve skutečnosti žádné nové řízení na základě žádosti žalobce nebylo zahájeno, pouze došlo k novému rozhodování ohledně původní žádosti žalobce z roku 2010. Pokud by bylo možné použít ust. § 12 odst. 4 vodního zákona pouze na případy podání žádosti o prodloužení lhůty jeho platnosti, bylo by užití jakékoli analogie tímto výkladem obecně popřeno.

9. Ve *třetím žalobním bodě* žalobce namítá, že upuštění od vypouštění odpadních vod v dané lokalitě nelze technicky zajistit. Nadto do bezejmenného potoka jsou vypouštěny již přечиštěné odpadní vody, které nemohou prakticky způsobit nějaké znečištění vod, které mají předmětná ustanovení vodního zákona o správních deliktech chránit a pokutovat.

III. Vyjádření žalovaného

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně shrnul a zrekapituloval průběh správního řízení a vyjádřil se v tom smyslu, že nesouhlasí se žalobní argumentací a navrhuje zamítnutí žaloby.
11. K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že žalobce v inkriminované době nebyl oprávněn k vypouštění odpadních vod z VKV. Žalobce disponoval příslušným vodoprávním povolením s platností do 31.12.2010, přičemž v době jeho platnosti požádal o nové povolení k nakládání s povrchovými vodami pro též účel. Toto nové povolení bylo žalobci vydáno, avšak posléze bylo na základě rozhodnutí příslušného správního soudu zrušeno. Žalobce přes zrušení povolení coby právního titulu opravňujícího jej k vypouštění odpadních vod v tomto vypouštění pokračoval, přičemž právě toto jednání bylo předmětem správního řízení a důvodem pro uložení správního trestu.
12. Ohledně namítané možnosti analogické aplikace ust. § 12 odst. 4 vodního zákona na projednávanou věc žalovaný uvedl, že tento postup je vyloučen z důvodů hmotněprávních i procesních.
13. Z procesního hlediska na rozdíl od podání žádosti o prodloužení doby platnosti stávajícího povolení, které je vlastním předmětem řízení, v případě žádosti o vydání zcela nového povolení není důvod zachovávat platnost stávajícího povolení, neboť toto předmětem správního řízení není. Z toho důvodu lze usuzovat, že vůlí zákonodárce nebylo v případech řízení o vydání nového povolení k nakládání s vodami jakkoli stavět platnost případného dosavadního povolení.
14. V rovině hmotněprávní by zachování platnosti stávajícího povolení kolidovalo se zásadou zákazu použití analogie k tíži. Pokud by se přistoupilo v dané situaci na žalobcem navrhované analogické použití ustanovení § 12 odst. 4 vodního zákona, bylo by nezbytné uplatnit stavění doby platnosti dosavadního povolení nejen co do práv z povolení plynoucích, ale rovněž co do povolením uložených povinností, a to včetně připuštění nuceného výkonu těchto povinností. Tím by však docházelo v rámci analogie k rozšiřování povinností oprávněného nad rámec zákona, což je postup v případě použití analogie při aplikaci hmotného práva nepřipustný, neboť by se v případě porušení těchto

povinností kriminalizovalo za použití analogie jednání, které však podle zákona není protiprávním.

15. Ze shora uvedených důvodů tak absence právní úpravy trvání účinků případného stávajícího vodoprávního povolení při podání žádosti o vydání povolení nového není mezerou v zákoně, kterou by bylo potřeba vyplňovat za pomoci analogie.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

16. Ze správního spisu vyplývá, že ve dnech 10. 3. 2017 až 22. 3. 2017 uskutečnila ČIŽP na pozemku p.p.č. 631/1 v k.ú. Velká Chmelná, kde se nachází VKV, kontrolu, jejímž předmětem bylo vypouštění odpadních vod z volné kanalizační výusti na základě podnětu, že žalobce (město Sušice) vypouští odpadní vody v uvedené VKV bez platného povolení. Již dne 8. 3. 2017 byl proveden úkon předcházející kontrole, tj. inspekční šetření. O kontrole byl pořízen protokol č. j. ČIŽP/43/OOV/1702667.003/17/ZLK obsahující zjištění, že *kontrolovaná osoba vypouští odpadní vody z VKV bez platného povolení vodoprávního úřadu, a to minimálně od 23. 11. 2016 do současnosti* (tzn. do 22. 3. 2017), což je v rozporu s ust. § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Dále bylo zjištěno, že u rozboru vzorku vypouštěných odpadních vod odebraného dne 16. 9. 2015 došlo k překročení limitu typu „p“ v ukazateli NL hodnotou 57 mg/l, přičemž povolený limit je 50 mg/l. Jelikož pro počet dvou rozborů vzorků odpadních vod za kalendářní rok je podle nařízení vlády č. 61/2003 Sb. přípustný počet překročení nula, došlo tím podle protokolu o kontrole k rozporu s ust. § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona.
17. Protokol o kontrole byl žalobkyni doručen dne 22. 3. 2017. Dne 5. 4. 2017 obdržela ČIŽP vyjádření žalobce, které bylo formálně označeno „*protokol o kontrole - námitky*“, ačkoli fakticky obsahovalo vyjádření žalobce v tom směru, že povolení ze dne 8. 12. 2010, které bylo vydáno na dobu do 10. 12. 2020, bylo po šesti letech zrušeno nikoli pro věcný obsah rozhodnutí, nýbrž pro chybné stanovení okruhu účastníků řízení. Absence platného povolení tak nebyla způsobena úmyslně či nečinností žalobce.
18. Na základě kontrolních zjištění bylo prvostupňovým orgánem vydáno rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným spácháním správních deliktů tak, jak je popsáno v odstavci 3. tohoto rozsudku a byla mu uložena pokuta ve výši 20 000,- Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce řádně a včas odvolal. Z textace odvolání městský soud zjistil, že odvolání obsahově a argumentačně v zásadě koresponduje se správní žalobou, která je aktuálně posuzována v tomto soudním řízení. Dne 17. 8. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno téhož dne.

V. Soudní přezkum

19. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
20. Podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod *povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.*
21. Podle § 50 odst. 3 správního řádu *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je*

správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

22. Podle § 52 věta první správního řádu platí, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení.
23. Podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona *povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních.*
24. Podle ustanovení § 12 odst. 4 vodního zákona *požádá-li oprávněný o změnu doby platnosti povolení k nakládání s vodami, povolení nezanikne, dokud o žádosti není pravomocně rozhodnuto; žádost je nutné podat před uplynutím doby platnosti povolení k nakládání s vodami.*
25. Podle ustanovení § 38 odst. 3 vodního zákona *kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění.*
26. Podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami.*
27. Podle odst. 2 téhož ustanovení *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do 500 000 Kč, jde-li o správní delikt podle písmene b), c), e), h), n) nebo t).*
28. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako oprávněný dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 v rozporu s povolením k nakládání s vodami.*
29. Podle odst. 3 téhož ustanovení *za správní delikt se uloží pokuta do 500 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a).*
30. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak uvedl Ústavní soud, *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná* (viz nález ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43 či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
31. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný k výzvě městského soudu výslovně uvedli, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval městský soud ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané

žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Po seznámení se se správním spisem a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

32. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* městský soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že v dané lokalitě vypouštěl odpadní vody v souladu se zákonem. Povolení k nakládání s vodami je rozhodnutím konstitutivním. Jestliže poslední vodoprávní povolení k vypouštění odpadních vod ze dne 8. 12. 2010 č. j. 2473/10/ZPR/Kal bylo na základě mimořádného opravného prostředku zrušeno a správní řízení o vydání nového povolení k vypouštění odpadních vod bylo vráceno k novému projednání vodoprávnímu úřadu (rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 16. 11. 2016 č. j. ŽP/19093/16, založeným mj. ve správním spise), zanikla práva a s nimi i povinnosti jím založené neboli – jak zcela správně konstatuje ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí – *město nemělo v daném období platné povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových z dané VKV*. Neobstojí proto ani argument žalobce, že v případě potvrzení nového prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem bude vypouštění odpadních vod v dané lokalitě „zpětně legalizováno“. Práva a povinnosti založené novým povolením platí ode dne, kdy rozhodnutí vodohospodářského orgánu nabude právní moci.
33. Městský soud nepřisvědčil ani námitce *druhého žalobního bodu* záležející v neaplikaci ustanovení § 12 odst. 4 vodního zákona per analogiam. Porovnání projednávané věci se žádostí o prodloužení doby platnosti povolení nakládání s vodami nepřichází v úvahu. Povolení k nakládání s vodami se vydává na časově omezenou dobu. Podle ust. § 12 odst. 4 vodního zákona je jedním z přípustných způsobů změny platného povolení k nakládání s vodami i změna (prodloužení) doby jeho platnosti. Rozhodování o prodloužení doby platnosti povolení k nakládání s vodami je z podstaty věci možné (přípustné) jen tehdy, pokud je povolení stále ještě platné, pokud tedy existuje. Jestliže doba platnosti povolení skončila, vodoprávní úřad nemá o čem rozhodovat a řízení o žádosti podané po zániku povolení zastaví. Žalobkyně disponovala příslušným vodoprávním povolením s platností do 31. 12. 2010, přičemž v době jeho platnosti požádala o nové povolení k nakládání s povrchovými vodami pro též účel. Jestliže vodoprávní povolení ze dne 8. 12. 2010, které bylo vydáno na dobu do 10. 12. 2020, pozbylo platnosti, poté kdy došlo k jeho zrušení, nelze analogicky aplikovat citované ustanovení, neboť právní titul, tzn. původní povolení ze dne 8. 12. 2010, zaust. § 12 odst. 4 vodního zákona per analogiam i nadále o platné rozhodnutí, které je právním titulem k vypouštění odpadních vod v dané lokalitě. Jelikož původní povolení s platností do 31. 12. 2010 zaniklo uplynutím doby ze zákona a nové rozhodnutí ze dne 8. 12. 2010 bylo zrušeno, žádná žádost o prodloužení lhůty platnosti povolení podána nebyla a v tuto chvíli se vede na základě žádosti žalobkyně nové řízení.
34. Městský soud se zcela ztotožňuje s právním závěrem žalovaného, že v případě stavění platnosti zrušeného rozhodnutí by se jednalo o analogii k tíži, neboť by z neexistujícího rozhodnutí plynuly nejen práva, ale i povinnosti včetně nuceného výkonu těchto povinností. V případě porušení těchto povinností by se tak kriminalizovalo za použití analogie jednání, které však podle zákona protiprávním není.
35. Ve vztahu k *třetímu žalobnímu bodu* městský soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že účelem ochrany příslušných ustanovení vodního zákona o správních deliktech není zájem na ochraně před vypouštěním přecházejících odpadních vod, které nemohou způsobit znečištění vod. Vypouštění odpadních vod není obecným užíváním vod, pro které není

třeba povolení (rozhodnutí) vodoprávního úřadu. Absence vodoprávního povolení k vypouštění odpadních vod tak bez dalšího zakládá odpovědnost za správní delikt.

36. S ohledem na ust. § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinným ode dne 1. 7. 2017, městský soud porovnal právní úpravu účinnou před uvedeným datem (v době spáchání správního deliktu a rovněž v době vydání napadeného rozhodnutí) s novou právní úpravou, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, ust. § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Podle ust. § 112 odst. 1 věty druhé zákona č. 250/2016 Sb. *odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.* Z porovnání ustanovení § 125a a § 125c vodního zákona platného v době vydání napadeného rozhodnutí ve věci, resp. v době spáchání správního deliktu, se současným zněním vyplývá, že skutková podstata zůstala zachována a že sankcionování správního deliktu (dnes přestupku podle citovaného ustanovení) se pro žalobce rovněž nezměnilo, když sazby peněžitých pokut zůstaly beze změn. Městský soud proto neaplikoval pozdější právní úpravu, neboť není pro žalobce příznivější.
37. Pro úplnost městský soud připomíná, že se ztotožnil s hodnocením žalovaného, co se týče závažnosti přezkoumávaného správního deliktu (dnes přestupku), když žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že s ohledem na vysokou typovou společenskou nebezpečnost protiprávního jednání spočívajícího v nakládání s vodami bez povolení *lze považovat výši uložené pokuty za poměrně nízkou*, kdy správní trest byl uložen dokonce v rámci zásady absorpce za dva skutky. Zároveň nelze přehlédnout, že žalobce nenamítal výši uložené pokuty ani nenavrhoval její případné snížení nebo upuštění od ní, a proto se jí městský soud již blíže nezabýval.
38. Vzhledem k výše shrnutým důvodům městský soud žalobu v celém rozsahu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

VI. Posouzení nákladů řízení

39. O náhradě nákladů soudního řízení městský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný městskému soudu výslovně sdělil, že *pro případ úspěchu ve věci neuplatňuje právo na náhradu nákladů řízení.*

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 16. listopadu 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu